

VRŠOVICKÝ

7/2023

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Před pár měsíci mluvil David ve svém kázání o pochybnosti jako o hnacím motoru lidstva. Já bych dnes naopak chtěla mluvit o jistotě. Má člověk ve svém životě nějakou jistotu? A jakou jistotu má ve svém životě věřící člověk? Lidové rčení říká, že v životě člověka, když už se jednou narodil, je jedinou jistotou smrt. Každý člověk jednoho dne zemře. Temná vyhlídka. Vyhlídka navíc spojená s tím, že smrti může předcházet dlouhá nemoc, utrpení, bolest, samota. A aby toho nebylo dost, tak je v Bibli napsáno, že každý člověk jen jednou umírá a potom bude soud. Žádná reinkarnace, žádná nová šance něco v životě udělat jinak. Jako křesťané máme být lidé víry. Máme nejen věřit v Boha a v Ježíše Krista, ale máme mít v něho důvěru. Důvěru, že to s námi myslí dobře, že chce vždy naše dobro. Mluvíme-li o jistotě a pochybnosti, mluvíme také o důvěře a nedůvěře. První průsvih v dějinách lidstva totiž pravdu začal pochybností, nedůvěrou. Eva a Adam podlehli našeptávání hada a zapochybovali o tom, že Bůh mluví pravdu a že to s nimi myslí dobře, když chce, aby uposlechli jeho zákaz jíst plody ze stromu poznání. Přesto, že Boha znali a byli s ním v každodenním blízkém kontaktu, podlehli ne-pravdě, tedy lži. My na tom jsme podobně. Snadno podlehneme lži. Navíc, když lež se často tváří jako pravda a vypadá dobře a lákavě. Lež se také často líbí tomuto světu. Klasik praví, že svět chce být klamán. Důvěra a nedůvěra se týká jak našeho vztahu s Bohem, tak i

našich mezilidských vztahů. Každý člověk hledá v životě nějaké jistoty a potřebuje žít ve vztazích založených na důvěře. Důvěra v našich lidských vztazích, ale nikdy nemůže být stoprocentní, protože i ten nejlepší člověk nás může zklamat, právě proto, že je to pouhý člověk. A jak je to v našem vztahu k Bohu? Jaké máme jistoty? Věřím, že jistoty křesťana stojí na Božím slovu, na Bibli. V Žalmu 111, 7-8 se říká: „Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná, spolehlivá navěky a navždy, pravdou a přímostí vytvořená.“

A v Janově evangeliu Ježíš říká, že on je ta cesta, pravda a život. Potřebujeme se ve svém životě držet Pána Ježíše, abychom nepodlehli lži, protože Ježíš je pravda sama. Držet se Ježíše znamená držet se jeho slova a důvěřovat, že Boží slovo, Bible, se k nám dostalo právě v takové podobě jak Bůh chtěl a že, prosíme-li o Ducha svatého, tak nám Bůh dá správné porozumění Bibli, přestože jsme nevystudovali teologickou fakultu a neznáme hebrejštinu ani aramejštinu. Bible je přece určená pro každého křesťana a Bůh si přeje, abychom mu rozuměli, abychom rozeznávali co je dobré v Božích očích a co nikoli. A ještě jednou o jistotě. V Bibli jsou také verše, ve kterých je řečeno, že když je splněn nějaký předpoklad, nějaká podmínka, tak že pak platí určité Boží zaslíbení. To můžeme číst třeba v Ř 10, 9: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ A tuto jistotu spasení přeji nám všem.

Kamila Kopčilová

MODLITBA NA PRÁZDNINY

Jsem šťastný, mám volno. Čas pro sebe, čas pro tebe.
Očekávám mnoho - slunce, oblaka, vítr, vodu, dálky, přátele.
Otevři mi oči pro krásu svého světa, dej mi pozorný sluch pro hlas stvoření.
Děkuji ti za ty dny volnosti.
Dej, ať nasbírám sílu, abych byl laskavější.
Setkám se s lidmi blízkými i cizími, děkuji ti a prosím tě, abych jim dovedl naslouchat,
abych se přiblížil jim i jejich světu, abych jim porozuměl, neboť mám čas.
Dej mi slova a činy, které dávají radost.
Na všech cestách ať je se mnou tvá láska.
Dej, ať se vrátím domů bohatý zkušenostmi a novou silou.
Amen.

Alfonso Pereira: Myšlenky a modlitby (Zvon, 1991)

NEDĚLE V ČERVENCI

V. neděle po svatém Duchu 2. července

Pojďte, synové, poslyšte mě, vyučím vás Hospodinově bázni. Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. (Žalm 34, 12.6)

První čtení z Písma: Jeremjáš 28, 5-9

Druhé čtení z Písma: Římanům 6, 12-23

Evangelium: Matouš 10, 40-42

Památka Mistra Jana Husa 6. července

Lidé si budou vypravovat o jejich moudrosti a jejich chválu bude opěvovat shromáždění. Jejich jméno žije v dalších pokoleních. (Sira-chovec 44, 15.14)

První čtení z Písma: Jeremjáš 15, 15-21

Druhé čtení z Písma: Římanům 8, 31b-39

Evangelium: Matouš 10, 17-22

VI. neděle po svatém Duchu 9. července

Na myslí nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. (Žalm 48, 10-11)

První čtení z Písma: Zacharjáš 9, 9-12

Druhé čtení z Písma: Římanům 7, 15-25a

Evangelium: Matouš 11, 16-19.25-30

VII. neděle po svatém Duchu 16. července

Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem. (Žalm 17, 15)

(Žalm 17, 15)

První čtení z Písma: Izajáš 55, 10-13

Druhé čtení z Písma: Římanům 8, 1-11

Evangelium: Matouš 13, 1-9.18-23

VIII. neděle po svatém Duchu 23. července

Avšak Bůh mi poskytuje pomoc, Panovník je s těmi, kdo mě podpírají. Kéž to zlo odrazí na ty, kdo proti mně sočí! Ve své věrnosti je umlč. (Žalm 54, 6-7)

První čtení z Písma: Izajáš 44, 6-8

Druhé čtení z Písma: Římanům 8, 12-25

Evangelium: Matouš 13, 24-30.36-43

IX. neděle po svatém Duchu 30. července

Bůh je v obydlí svém svatém, Bůh, jenž nás usazuje ve svém domě. On dává moc a udatnost svému lidu. (Žalm 68, 6-7.36)

První čtení z Písma: 1. Královská 3, 5-12

Evangelium: Matouš 13, 31-33.44-52

Ex 17, 3-7

Ř 5, 1-8

ev. Jn 4, 5-42

MEZI VÍROU A POCHYBNOSTÍ

Dnes budu kázat o pochybnosti. Na koho to slovo působí ve spojitosti s vírou jako příslovečný rudý hadr na býka, má problém. Zůstanu-li u použitého příkladu o býku a hadru, přičemž se přiznám, že nevím, zda skutečně rudá tkanina dokáže býka rozběsnit či ne, problém nevidím na straně hadru, tedy v pochybování, ale na straně býka, tedy toho, který si s pochybností neví rady, proto útočí a snaží se ji zadupáním do země vytěsnit ze své blízkosti. Na nápad, že budu kázat o pochybnosti, mě přivedl poslední verš z přečteného vstupního textu z knihy Exodus, kapitola 17: „To místo pojmenoval Massa a Meriba (to je Pokoušení a Svár) podle sváru Izraelců a protože pokoušeli Hospodina pochybováním: „Je mezi námi Hospodin, nebo není?“ Tolik svaté Písmo, ale předtím, než budu pokračovat, uvedu několik citátů mimo biblický okruh: svatý Augustin, biskup v Hippo pravil: „Dubito, ergo sum,“ – „pochybuji, tedy jsem.“ Básník Holan napsal a Tomáš Halík zpopularizoval: „Co je bez chvění, není pevné,“ a konečně, výrok jednoho z novodobých filosofů: „Každá jistota je vyvážena stejně velkou pochybností.“ A mám-li parafrázovat neméně slavný výrok Sigmunda Freuda, potom: „každý z nás v životě alespoň jednou ve své víře pochyboval. Kdo tvrdí, že ne, pochybuje dosud.“ Zůstanu-li u Freuda, potom spolu s ním přitakávám myšlence, že hnacím motorem lidstva, je vedle sexu

pochybnost. Proč tomu tak je – se sexem a pochybností – nevím, jako věřící si to vysvětluji, že nejspíš si to Pán Bůh takhle přál, protože jinak by nás neobdařil ani sexualitou – mohli jsme se rozmnožovat například řízkováním nebo partenogenezí, či nám naši potomci mohli uzrávat na těle jako plod předešlého květenství, a stejně tak, kdyby nechtěl, nedal by nám možnost všechno zpochybnit, přičemž předmětem pochybností člověka učinil jeho tvůrce i sám sebe – o čem jiném je příběh z ráje o pádu člověka? Nejlepší cesta, jak zabránit pádu, se přece jeví nevysazovat v Edenu žádné zakázané stromy. Pokud tam už rostou, má jejich existence nějaký smysl, nic není samoučelné, tím méně v ráji. Ale zpátky k pochybnosti, která je brána jako jeden z konstitutivních prvků našeho lidství. Nepochybují zvířata, která stejně tak neproblematizují svou sexualitu, což potvrdí mnohý rodič, když musel dětem v zoologické zahradě v pavilonu šimpanzů vysvětlovat, co to ty opičky vlastně dělají za nezvyklou aktivitu před zraky všech návštěvníků. Jako jsem přesvědčený o tom, že nejsme výslednicí náhody, ani důsledkem ne(z)řízeného výběru druhů, tak nepovažuji za náhodu ani to, že právě sex a pochybnost staví člověka před nelehká dilemata. Možná právě tím se lišíme od jiných živočišných druhů a jiných forem života. Jepice o ničem nepochybuje, ani nevidí problém, s kým a jak se bude pářit. Ale o jepici, na rozdíl

od člověka, není v Bibli napsáno, že byla stvořena k Božímu obrazu. Tak asi v tom to vězí, že nás Bůh nechce mít jepicemi, ani šimpanzi bonobo, ale lidmi, se všemi našimi morálními dilematy, i s naší pochybností, která se nezastaví naprosto před ničím, ani před majestátem smrti, ani před majestátem Božím. Augustin svým výrokem o pochybnosti, která mu dokazuje, že je Augustin, protože kdyby nepochyboval, že je Augustin, Augustinem by nebyl, říká, že člověk si svoje lidství osvojuje právě pochybností. Kdo nepochybuje, nikdy, nikde a v ničem – není, nebo lépe – není člověkem. Možnost o všem pochybovat je skutečně výsadou nás lidí. Stojí za nebývalým rozvojem rozumového poznání, což správně definoval Descartes a tím otevřel cestu modernímu myšlení, když Augustinovu definici lidství určovaném pochybností nahradil myšlením. Už ne dubito ergo sum, ale cogito ergo sum – myslím, tedy jsem. Descartovské myšlení přitom není založené na popření pochybnosti. Ta i nadále zůstává jako základní poznávací nástroj toho, jak vnímáme svět i sami sebe: učíme se chybami, tedy tak, že chyba a její správné vyhodnocení nás posouvá dál. Kdo nechybuje, nepochybuje, ale ani nežije. No jo, řeknete si, ale jak je to s vírou: neřekl snad Pán Ježíš Tomášovi: „Nepochybuji a věř!“, neřekl: „budete-li mít víru a nebudete pochybovat, učiníte nejen to, co se stalo s fíkovníkem?“ Neřekl apoštol, že každý ať „prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí?“ Ano, to všechno je napsáno, abychom ve své víře byli povzbuzeni, posílení,

utvrzeni, ale také, abychom víru brali vážně, stejně tak, jako svou pochybnost. Rozum vyrůstá z chybování, učíme se chybami, znovu a znovu opakovanými a postupně opravovanými, viz klišé o chlapci a kamnech, kterému maminka říká: „hais!“ Dokud zůstane jenom u slov, nebo je dítě poslušné, nepozná na vlastní kůži, co je to horké, což ho v budoucnu může stát život. Rozum roste z chybování a víra z pochybování. Není často na začátku víry bohorovná jistota, že Bůh není? Každý, kdo k víře došel později, si na to vzpomene, pokud netrpí amnézií. Na svou někdejší sebejistotu, ve které duchovno a náboženství házel za hlavu. Pak ale přišla pochybnost, co když je, když ne všechno, tak alespoň něco, jinak? A tak se rodila víra z pochybnosti, zpravidla tak, že nás někdo vyvedl svým životním příkladem, slovem z našich domnělých jistot. Pochybnost totiž dokáže být tvořivá, tvůrčí, mocná. Rozšiřuje a zkoumá obzor naší víry. Je tím nejefektivnějším misionářem, kazatelem a svědkem o Bohu. Má na svém kontě během celé lidské historie největší počet obrácených a upřímně věřících. Je mnohem účinnějším Boží svědkem, nežli sebejistota, křečovitě se držící sama sebe, důkazů, které nic nedokážou, křehká a nepevná, kterou každý poryv, vánek snadno otřese. Ospravedlnění, zachránění, jsme z víry, díky které máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. Nepochybuji o tom a věř!

*Kázání o III. neděli postní 12. března
2023 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ČERVENEC

2. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
6. 7.	čtvrtek	15 hod.	bohoslužba k výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa	Betlémská kaple, přímý přenos ČT ze a Českého rozhlasu
9. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží a káže O. Nováček
16. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
23. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
30. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

Osoba českého reformátora, který svými kázáními v Betlémské kapli pomáhal uvést do chodu velké náboženské a sociální hnutí a za své názory skončil 6. července na hranici v Kostnici, byla od té doby předmětem nejrůznějších debat. Pohled na Husa a husitství byl navíc významně ovlivněn také politickými a společenskými událostmi v českých zemích, zejména v moderní době. Různé ideové a názorové proudy si interpretovaly Husovu postavu ke svým účelům a potřebám. Doširoka ho popularizovala umělecká díla, výtvarné umění a písemnictví. Stával se tak často spíše národní a politicko-sociální ikonou než náboženským symbolem a výklady jeho příběhu nezřídka podléhaly ideologickým deformacím. Slavení jeho svátku v minulosti bylo nezřídka plné emocí, které se plně projevily zejména v meziválečné době, která byla takovým velkým tavícím tyglíkem, v němž se tvořily nové pohledy na naše dějiny i tradice, přičemž se s novými interpretacemi smíchaly i všechny předchozí mýty z 19. století, které často přetvářely duchovní postavy do podoby sekulárních hrdinů a bojovníků za národní věc. Pokud šlo o připomínání Husova odkazu, tak měly slavnosti skoro totožný průběh. Hořely symbolické hranice, zpívalo se, pochodovalo se, přednášely se vzletné řeči a především se mohutně manifestovalo. V roce 1925, kdy se připomínalo 510. výročí jeho smrti, se dokonce československý stát dostal do konfliktu s Vatikánem, který skončil odjezdem papežského nuncia.

Je třeba říci, že k postupnému obrušování hran a konfliktních rysů u mnohých tradic, včetně té husovské, přispěla až polistopadová doba. Nové pohledy a interpretace Husovy osobnosti, působení a díla byly předmětem odborné rozpravy během sympozia, jež proběhlo v prosinci 1999 na Papežské lateránské univerzitě v Římě. Tehdejší setkání otevřelo nejen novou kapitolu v pohledu na M. Jana Husa, ale také ve vztazích mezi jednotlivými církvemi. Ve společném prohlášení kardinála Miloslava Vlka a synodního seniora CČE Pavla Smetany se říká, že „Hus se může stát mostem nové důvěry od srdce k srdci“. A to může být jeden z možných úhlů pohledu, které si z připomínání Husovy památky můžeme odnést i pro dnešek.

Jaroslav Šebek, český historik, pracovník Historického ústavu AV ČR Praha

SVATEBNÍ KÁZÁNÍ - MATĚJ A ANETA DAŇKOVÍ

Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční. Kol 3, 12-15

Milá Aneto, milý Matěji,

Vybrali jste si za základ promluvy na vašem svatebním obřadu apoštolské slovo Pavlovo z jeho listu do maloasijského města Kolosy. Jedná se o výčet ctností, které podle apoštoly metafory má člověk na sebe obléknout, aby byl správně přioděn. Jsou to moc pěkné věci, co apoštol říká, ale než se pustím do jejich bližší specifikace, nemůžu nezmínit rámec, do kterého je toto útěšné biblické slovo, které bývá často dáváno snoubencům při svatbách za inspiraci, zasazeno. Zmíněnému výčtu ctností totiž předchází podobně koncipovaný seznam neřestí. Vím, že na svatbách chceme poslouchat pěkné věci, přesto se podívejme i na tu odvrácenou stranu, do které se naše mezilidské vztahy mohou snadno překloupat, a bez kterého by poselství biblického textu nebylo celistvé. Tvářit se, že něco takového neexistuje, anebo se nás to netýká, znamená za-

udržitelnosti manželských svaz-

končinách víme, že rozvo-

te vy nebyli každým dru-

už si to své druhé tímto

slova, čeho by se měl

mezilidských vztazích

co apoštol zmiňuje je

pohlavní nečistota, apo-

za jinými, či přesněji

tou svou, s tím svým. To

a bylo příčinou nejednoho

svoje manželské lože posvátným

postel druhým středobodem manžel-

na paměti, buďte inovativní, jak jídle, tak v sexu. Všechno se časem přejí, ale pokaždé

je možné přijít s novým receptem, a tím nemyslím novou manželkou, nového manžela.

Potom Bible varuje před vášní a zlými choutkami, čímž je myšlena zaslepenost, ve které

člověk hledí jenom na sebe a uspokojení svých potřeb – choutek, na úkor toho, být zde pro

druhého, být druhému zdrojem jeho potěšení a spokojenosti. Korunou všech nectností je

potom chamtivost, nebo také hamižnost. Ta je dokonce hodnocena ještě víc negativně, než

předešlé poklesky tělesné. Snad jenom hamižný cizoložník, hamižná cizoložnice mohou

být ještě větším vrcholem všech nectností. Nebuďte ani jedním z toho. Vy svůj život, radí

apoštol, poříďte jinak: oblečte se niterným soucitem. Niterný soucit je soucit, který vyvěrá

vírat oči před neradostnými statistikami

ků, o kterých alespoň v našich

dem končí každé druhé. Abys-

hým, ale tím prvním, *Matěj*

vybírám, poučme se z Božího

člověk v těch nejužších

vyvarovat. Tím prvním

cizoložství a s tím spojená

šťol má na mysli chození

ulehání s jinými, nežli s

už nadělalo tolik mrzutostí

manželského krachu. Učiňte

jeden pro druhého. Vedle stolu je

ské harmonie. Toho se držte a to mějte

SVATEBNÍ PROMLUVA

zevnitř. Je součástí našich vnitřností, říká doslova autor listu Koloským. Jedná se o hluboký vnitřní cit, který v nás probouzí účast s životem toho druhého – mít ho na paměti jako přednějšího sebe, stát se mu oporou, pomocí. Pak je důležitá laskavost, pokora, mírnost a trpělivost. „Laskavě to po sobě uklid“, říká mi často manželka: „Můžeš už laskavě přijít,“ slyším co chvíli. I v takových apelech prokazujte laskavost, pokoru, mírnost a trpělivost. Manželství je týmová záležitost, od této chvíle budete jeden s druhým hrát za stejné družstvo, kterým bude rodina Daňkova. Mějte na paměti její trvale udržitelný rozvoj, bez řečené laskavosti, pokory, mírnosti a trpělivosti to nepůjde. Další důležitá rada přichází vzápětí: „Buďte mezi sebou snášenliví.“ Slova jako „já toho svého, já tu svou nesnáším,“ ať vám ani nepřijdou na mysl. Naopak, od této chvíle budete snášet jeden druhého, snášejte mu modré z nebe tak, že vy sami budete pro toho druhého nebem, a když si někdy budete myslet, že tohle už vážně nesnesete, pamatujte, že apoštolská rada pokračuje: „budete-li mít výhrady, odpouštějte si navzájem.“ Odpuštění je spolu se zapomínáním tím nejlepším prostředkem udržitelnosti manželského svazku. Co nebudete schopni odpustit, zkuste zapomenout, a co nebudete schopni zapomenout, zkuste odpustit. Fakt to funguje. A když toto všechno budete mít, říká apoštol, buďte oblečeni láskou, která je pou-tem dokonalosti. Poutem je myšlen pásek, který drží kalhoty, aby z nás nespadly, anebo opasek, který zabraňuje rozevření oděvu. Bez lásky to ani ve vašem případě nebude držet pohromadě. Lásku ale nezaměňujte s chvilkovým vzplanutím, které v nás na omezenou dobu rozehrává endorfinovou bouři, ve které chceme být stále spolu. To není láska, ale chemické procesy v nás, které se po čase redukují, až jednou vyhasnou docela, pokud vám bude dopřáno dožít se toho společně. Vzpomínám na dojemné vyznání spisovatele Adolfa Branalda, který až daleko po devadesátce učinil své ženě po více než šedesáti letech společného manželství vyznání, že až teď poznal, co je to skutečná láska. Už ne chtíč, žádostivost, touha po tom druhém, ale sdílení, spočinutí, odpočinutí.

To všechno a mnohem víc vám ze srdce přeju, Aneto a Matěji. V srdci ať vám vládne Kristův pokoj – biblický šalom, ke kterému jste byli povoláni od této chvíle v jednom těle. Nejste už sami se sebou, opustí muž svého otce a matku a přilne ke své ženě, říká Bible, a stanou se jedním tělem. To jste napříště vy dva, ale už ne dva, nýbrž jeden. Manželství je adheze, ve které se k sobě přilepujete tak, že odtrhnutí už není možné bez vzájemného poškození. Tak se nikdy vzájemně nepoškodte, zachovejte svou celistvost a integritu, buďte takovými, jaké jsem vás poznal v čase předmanželské přípravy: láskyplní, vnímaví k potřebám toho druhého, soucitní a laskaví. A teď už se pojdte - laskavě - oddat!

*Svatební kázání Davida Frýdla pro snoubence Anetu Klukovou a Matěje Daňka,
23. 6. 2023, zahrada maltézského velkopřevorství, Praha 1 – Kampa.*

ROK 1933 - DOKONČENÍ

Uprostřed mravního rozvratu, do něhož se řítíl svět, zda není to právě náboženská společnost, jež má ve svých příslušnících usilovně střežit a pro šťastnější budoucnost za-

chovat a rozmnožit všechny ty hodnoty mravní, jež nám odkázali duchovní naši vůdcové? Ovšem vývoj naší církve, do níž v prvních počátcích se přihlásila velká část příslušníků více z důvodu jiných, než náboženských, a kteří způsobili rozkvět církve spíše kvantitativní nežli kvalitativní, po stránce hmotné a hospodářské byl velmi radostný, méně potěšující v tom, co je pravým jejím posláním: v upevnění víry a v rozmnožení křesťanských ctností. Oč lépe jsou na tom Čeští bratři, kteří mají za sebou dlouhou tradici a přísnou výchovu rodinou.

Do suterénního bytu o pokoji s kuchyní a příslušenstvím byli přijati jako nájemníci manželé Kozákové, kteří se uvolili vykonávat v obytné budově úklid, bude-li jim poskytnuta přiměřená sleva na nájemném. Úklid ve sboru a čištění chodníku před sborem obstarával kostelník Svátek. Kozákové nebyli tedy domovníky v pravém slova smyslu, konali pouze část domovních povinností, za což se jim poskytla sleva na činži. Tento nejasný poměr, přijaté zpočátku Kozákovými s velikou vděčností jako výhoda pro ně, (krásný, levný byt, malá poměrně práce), přivedl později radu starších do sporu s Kozákovými, kteří žalovali náboženskou obec o vrácení neprávem placené činže a o náhradu za čistící prostředky.

Na chodbu a schodiště opatřil sociálně-kulturní odbor obrazy z české historie, reprodukce podle originálů akademického malíře Boháče. Rada starších dala přepažiti kancelář dřevěnou, nevkusnou stěnou, aby duchovní správce mohl nerušeně jednati se stranami. Mnozí příslušníci právem poukazují na to, že budova sboru je znešvažena reklamními tabulemi provozoven, nápisy a skříňkami s fotografiemi z Koblihova ateliéru. Vynášelo to sice něco peněz do pokladny, vážnosti k církvi to ovšem nepřidalo.

Rok 1934

18. března konalo se v bohoslužebné síni shromáždění náboženské obce za přítomnosti 185 členů. Předneseny byly obvyklé zprávy o činnosti v roce 1933 a schválen rozpočet na rok 1934.

19. dubna t. r. zemřel zasloužilý pracovník bratr Jindřich Jelínek, emeritní ředitel měšťanských škol ve výslužbě. Narodil se 15. 7. 1863 v Mlázovicích z učitelské rodiny, studoval na reálném gymnáziu v Praze a jako vokalista u Křižovníků přivydělával si na studie. Po absolvování učitelského ústavu v Jičíně nastoupil učitelské místo na škole u svého otce v Chodovicích. Od roku 1885 působil na obecné, pak na měšťanské škole v Kuklenách, kde se pilně účastnil kulturního života, zvláště v pěveckých jednotách. Roku 1922 odešel do výslužby a usadil se ve Vršovcích, kde našel v naší náboženské obci vděčné pole působnosti. Pracoval zde jako vzorný tajemník, účetní a matrikář.

V neděli 11. února vykonal v našem sboru bratr patriarcha svěcení čtyř bohoslovců na jáhny.

Rada starších pořídila osm stojanů na elektrické světlo, aby při pohřbech ze sboru nebyly poškozovány nástěnné fresky. Byt bratra Svátka uznali na radnici za způsobilý k obývání a rada starších dala její přiměřeně upravit.

I tento rok měla rada starších těžké starosti, jak dostát svým povinnostem. Přitom její

příjmy nedosáhly té výše, jak rozpočet předpokládal. Všeobecná hospodářská tíseň dolehla i na naše nájemníky; někteří zůstávali nájemné dlužní, ostatní vesměs žádali o snížení nájemného a rada starších, uznávajíc důvody musela činže snížit. Tak snížila již podruhé nájemné bratr Kozákovi na 3. 000 Kč ročně. Ústřední rada vyhověl žádosti náboženské obce a snížila církevní daň na 1 Kč z hlavy. Rada starších navázala jednání se Zemskou bankou o přeměně zápůjčky neemisní emisní a tím snížení úrokové sazby o 20. 000 Kč. Každý jen trochu větší dar na sbor byl věčně kvitován. Za 1.000 Kč jež darovala Občanská záložna ve Vršovicích šla dokonce osobně poděkovat dvoučlenná deputace rady starších. Ústřední rada byla v důsledku snížení státní dotace československé církvi nucena snížit dotaci všem náboženským obcím. Dotační přiděl pro Vršovice činil v tomto roce 1.855 Kč měsíčně. Tato dotace byla výslovně jen na platy duchovních, jež hradily jinak náboženské obce ze svých příjmů.

Z celocírkevních událostí v tomto roce dlužno zaznamenati veliké slavnosti pětistého výročí bitvy u Lipan, jež uspořádala města Kouřim a Český Brod koncem května. Hlavním bodem oslav bylo předvedení bitvy u Lipan, předvedené legionáři, vojskem a spoustou ochotníků. Naše církev se účastnila těchto slavností četnými hromadnými výpravami.

Ústřední rada zaslala všem náboženským obcím dotaz, co soudí o možnosti vydávání deníku, jako oficiálního orgánu církevního, jehož odebírání by bylo pro každého příslušníka povinné. Naše rada starších, tak jako téměř všechny ostatní náboženské obce, vyslovila se k tomuto projektu naprosto zamítavě.

Sociální péče v naší církvi byla postavena na novou základnu tím, že byla ohlášena úřadům jako samostatná organizace spolková s vlastními stanovami a s názvem Ústředí sociální péče církve československé. V každé pak náboženské obci byl utvořen samostatný odbor sociální péče (OSP) s vlastní samosprávou a hospodařením. Rada starších byla v něm zastoupena svými dvěma členy. Zato život Jednoty mládeže v naší obci zanikl nadobro hlavně v důsledku událostí, jež se sebehly v tomto roce kolem biografu „na Kovárně.“ Pročítáme-li zápisy o schůzích rady starších z tohoto roku, týkající se biografu, je nám smutno při čtení a marně se snažíme zachytit jasnou nic, jež by nás vyvedla ze spleti světských zájmu jednotlivců a korporací, jež tu o sebe narážely. Na věci byla účastna rada starších, ústřední a diecézní rada, Ústřední svaz mládeže, sociální odbor a jednotlivci, kteří tyto korporace zastupovali: Kloubek, Bouchal, Macoun. Smutná bilance toho sporu byla ta, že biograf byl v roce 1934 po několik měsíců policejně uzavřen, náboženská obec přišla o část nájemného a její dobrá pověst ve veřejnosti hodně poklesla.

V prosinci konalo se mimořádné shromáždění náboženské obce, na němž bylo schváleno uzavření 5% emisní komunální zápůjčky (konverzní) u Zemské banky, kterou bude nahrazen zbytek původní komunální a emisní zápůjčky Zemské banky v částce 965.000 Kč, čímž bude docíleno úspory 20.000 Kč na úrokové službě.

Členská matrika z roku 1934 uvádí počet příslušníků k prvnímu lednu 8545, během roku přibýlo 260, počet příslušníků 31. prosince 1934: 8.805.

IV - ZAČALO TO PAVUČINOU - DOKONČENÍ

Začal jsem přemýšlet znovu od začátku. Mohl to být prabrouk, komu se náhle začal protahovat nos, a on se za milion roků stal zobonoskou. Každá změna však musela mít nějaký důvod. Můj vysněný mamut se počal smršťovat, aby byl snáze přehlédnutelný, ale žádný smysluplný důvod, proč by prabrouk snil o prodlouženém nose, jsem neobjevil. Že by jen proto, aby mohl jednou dělat kornouty? Prabrouk přece nemohl tušit, co je to kornout. Tady jsem se svým uvažováním skončil. Proklet jsem zobonosku i s jejím dlouhým frňákem a šel jsem si lehnout s vírou v Koncepti, která si s tím evolučním vývojem nějak poradila. Jak, to nevím, ale s koncepcí mi připadá celá věc pravděpodobnější než bez. A nejen pavouk a nejen zobonoska, ale žasnu nad tím, že mravenci všech zemí si staví mraveniště v podstatě stejným způsobem, aniž by si mohli vzájemně sdělovat své zkušenosti. Prostě švédský mravenec buduje stejně jako ázerbájdžánský. Podobně česká vlaštovka si lepší hnízdo stejně jako ukrajinská. Stejně nebo podobné materiály, stejná architektura...

V - BŮH STVOŘIL ČLOVĚKA. PROČ?

Díky té své první knížce jsem se setkal s řadou lidí, kterým říkáme, nebo kteří si říkají, věřící. Všichni věřili ve stejného Boha, leč každé trochu jinak. A mně to připadalo nesmírně přirozené. Každý máme jiné IQ, jiné zkušenosti, jiné vychování, aniž bychom si sami jedinou z těchto okolností vybrali. Mně byla ku zrození přidělena Plzeň. Kdybych se narodil v Dillí, hájil bych tu nejspíš hinduismus a můj bůh by se jmenoval Višnu. Myslíte, že by mě křesťanský Bůh zatratil proto, že nejsem římský katolík?

Nechci brát Bibli jako učebnici přírodopisu, naučil jsem se ji vnímat jako sbírku krásných symbolů, i církevní vrchnost tak káže. Ale přece jenom ... Ta obyčejná lidská zvědavost mi nedá usnout. Vývoj člověka známým postupem Homo habilis, Homo erectus, Homo sapiens až po Homo Suchý - to si docela dokážu představit, ale nevím, proč bych z tohoto evolučního postupu měl vyřadit impuls, kterému říkáme Stvořitel. Ale tady mi to náhle drhne.

Nemůžu se dopátrat, jak do tohoto vývoje začlenit Adama a Evu. Podle obrazu, jaký nám skýtá Bible, Stvořitel zapracoval a oni vznikli. Neměli tatínka, neměli maminku, Hospodin stvořil vlastně první sirotky. Je to prostě fakt, který není určen k bádání, nýbrž k věření. Adam a Eva tu zkrátka byli. Jenže od dob starozákonních uběhlo mnoho let a myšlení dnešního člověka se přece jen liší od myšlení izraelských nomádů, a to dost. A protože tu není přijatelného vysvětlení, řadí si současníci Bibli do oblasti Starých pověstí izraelských a část lidstva zvolna přestupuje do oblasti sekularismu. A církvím zbývají jen poctiví věřící, loajální k dědictví svých zbožných předků. Jsou to lidé stojící někdy i morálně výš než jejich sekularizované okolí, ale vypadá to, jako že jejich perspektivy jdou zvolna do vytracena.

Jiří Suchý, pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Miroslav Exner (1948) - předseda

David Frýdl (1974) – farář

Helena Zezulková (1954) - místopředsedkyně

Dana Vágnerová Krausová (1975)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 10. 6. 2023

Schůze byla zahájena modlitbami členů a písněmi RS a písní 158. Aktuální stav hotovosti ke dni 21. 6. 2023: Banka: KB 49 989,20 Kč, MMB 3 280 049,99 Kč Pokladna: 18 394 Kč. Závazky po splatnosti ke dni 21. 6. 2023 nejsou žádné. Byly uhrazeny zbývající dlužné částky: 800 000 Kč – půjčka NO Vinohrady, 428 400 Kč – úrok z půjčky od Pražské diecéze. Zbývající úhrady do 30. 6. 2023 vyplývajících z uzavřených smluv: 547 651,95 Kč, bude uhrazeno podle odvedené práce firmě Neobuilder

Br. farář informoval RS, že na základě sdělení MHMP byl projekt č. 46 Vznik komunitního centra MANA finančně ukončen k 20. 6. 2023. Od 21. 6. 2022 začíná běžet následná doba udržitelnosti projektu. V té souvislosti byla náboženské obci proplacena zbývající částka ve výši 3 775 347,17 Kč. Revizní orgán poskytovatele neshledal žádné pochybení ve způsobu čerpání dotace.

Br. farář informoval o ukončení převodu účetních dokladů do systému Duel firmy Fubrand, a.s., která bude nadále vést účetnictví NO. Doklady jsou ve fyzické podobě archivovány na farním úřadě. Účetní doklady jsou průběžně doplňovány do účetního systému pracovníky farního úřadu.

Jednání RS byla přítomna zájemkyně o pronájem Café MANA paní Svitlana Shypylchak spolu s Lenkou Sýkorovou, zástupkyní realitní kanceláře Century 21 zprostředkující pronájem. RS vyslechla podnikatelský záměr zájemce o pronájem Café MANA paní Svitlany Shypylchak. RS souhlasí s uzavřením nájemní smlouvy na Café Mana s paní Svitlanou Shypylchak a souhlasí s uzavřením rezervační smlouvy na tento pronájem se stanovenou výší jistoty 150 000 Kč, dále inflační doložkou a další náležitosti, které budou stanoveny nájemní smlouvou. Na žádost nájemce RS souhlasí s posunutím platby zálohy nájmu do 25. dne předcházejícího měsíce. Termín účinnosti rezervační smlouvy je do 31. 8. 2023. Nájemní smlouva bude předložena diecézní radě na jejím srpnovém zasedání. Platnost smlouvy od 1. 9. 2023 nebo 1. 11. 2023 (přesný termín začátku nájmu stanoví RS prezidiálně).

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění zápisu je k nahlédnutí v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovcích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Vršovické náměstí 1, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.